

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΜΙΑ ΚΡΙΤΙΚΗ*

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥ κ. ΓΙΑΝΝΗ ΣΚΑΡΙΜΠΑ

Ἀγαπητοὶ φίλοι,

Σχετικὰ μὲ τὸν «βαθυστόχαστο» κριτικό μου τοῦ ὁποίου μὴ ἐπιθυμώντας νὰ κάμω κατὰ ὁποιοδήποτε (ἔστω καὶ τὸν ἀρνητικό τοῦτον) τρόπον διαφήμιση δὲν θὰ ἀναφέρω τὸ ὄνομα, καὶ ὁ ὁποῖος συνέγραψε ὀλόκληρη μελέτη ἀπὸ πολλές πυκνοτυπωμένες σελίδες τῆς «Νέας Πνοῆς», ὅπου μὲ διάφορα «Θ υ μ ᾱ τ α ι π ο ὕ ..» καὶ ἄλλα μετριόφρονα «χ ε ι ρ ο κ ρ ο

---

* Δημοσιεύομεν ἐκ καθήκοντος ἀμεροληψίας, ἀπάντησιν τοῦ κ. Γ ι ᾶ ν ν η

τ ε ἰ» κ.λ.π. κατώρθωσε νὰ δώσει ἐξετάσεις ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς κατώτερότητας τέτοιας ποῦ ἦταν σπάνια καὶ σὲ Φιλισταίους ἀκόμη, γιὰ νὰ ἀποδείξει (;) ὅτι τέλος πάντων...δὲν ἀξίζω τίποτε, καὶ ἀκόμα ὅτι ἂν καὶ ἂν...ὡς φαίνεται δὲν εἶχα κοπεῖ σὲ διάφορο ἀπ' τὸ δικό του μοντέλλο... «θ ἄ μ π ο ρ ο ὀ σ α» (κι' ἐγώ!) νὰ γράψω ἔγνα ἐπιβλητικὸ ποίημα! καὶ ἐπὶ τέλους κατρακύλησε ἕως καὶ στὴ μικρότητα νὰ πεῖ ὅτι: «Ἡ σημείωση ποῦ ἔβαλε ὁ Σκαρίμπας γιὰ νὰ ἐξηγήσει τὸν τίτλο —ἐννοεῖ ἐδῶ τὴ συλλογὴ μου «Οὐλαλοῦμ»—ὑποθέτω πῶς εἶναι ἕνας ἔμμεσος τρόπος γιὰ νὰ προαναγγεῖλει τὸ νέο μυθιστόρημα ποῦ γράφει» (!) δὲν θ' ἀπαντοῦσα ὀλότελα καὶ γιὰ τὸν εὐνοητότερο λόγο τοῦ κόσμου, μὰ γιὰ τὸν φόβο ἀκόμα, μὴν ὁ πλατύτατα δ ι α - γ - ν ο ο ὄ μ ε ν ο ς αὐτὸς «ξυγγραφεύς», κατώρθωνεν ἔτσι νὰ...ποιήσει μαζί μου ἐπεισόδιο, ποῦ τόσο αὐτουνοῦ τοῦ χρειάζεται! Ἄν τὸ κάμνω (ὄχι τὸ ἐπεισόδιο βέβαια) τὸ κάμνω γιὰ ἕναν μονάχα λόγο: Γιὰ νὰ τὸν βάλω ἀντιμέτωπο ὄχι τόσο μὲ τὴν θερμότατη ἀφιέρωσή του σὲ ἐμέ στὸ βιβλίο του—εἶναι κι' αὐτὸς λογοτέχνης (;) —ὅπου ἐξαντλεῖται σὲ ἐκφράσεις «ξεχωριστῆς» κι' «ἐκλεκτῆς» πρὸς τὸ ἔργο μου «ἐκτίμησης» μὰ μὲ τοῦτο τὸ βιβλίο του (ὄνομα καὶ μὴ χωριό), ποῦ αὐτὸς θὰ ξέρει καλύτερα βέβαια γιὰ τὸ —χρονογράφημα— τὸ λέει συγκαταβατικὰ ὁ ἴδιος «νουβέλλα» ἐνῶ τὸ μυθιστόρημά μου «Μαριάμπας» πῶς «οὔτε λόγος» διήγημα, καὶ ὅπου ἀρχίζει τὴν, εἶδος ὥρας κακῆς χρονογράφημα, γλυκανάλατη ἐρωτικὴ ἐπιστολογραφία του, μὲ τὴν —ποῦ θυμίζει λαϊκὲς λιθογραφίες τῆς Γενοβέφας—φράση: «Εὐγενεστάτη Δεσποινίς...καὶ νὰ τὸν ρωτήσω ἐγώ: «Σεῖς «εὐγενέστατε Κύριε» ποῦ τόσο ἀφάνταστα δείχνεσθε δύσκολος σὲ γούστο καλλιτεχνικό (;) κλπ. γιὰ τοὺς ἄλλους, πῶς δὲ δειχτήκατε λιγάκι καὶ τὸν «ξυγγραφικὸν» καὶ «στιχουργικὸν» ἑαυτό σας»; Ἄν συνέβαινε (τὸ εὐτύχημα) νὰ μὴ «ξυγγράφετε» ἐσεῖς, παρὰ τίς φιλοδοξίες σας νὰ τίς εἶχατε περιορίσει μόνο στὸ «κριτικὸ» αἰσθητήριό σας, θάλεγα: Ἔστω, τόσο τοῦ εἶναι «κριτικὸ» καὶ τόσον «αἰσθητήριον» ὅσο τοῦ μπορεῖ τοῦ ἀνθρώπου. Μὰ, ὅταν ὁ ἴδιος γράφετε καὶ.. «ἔργα» καὶ μάλιστα στιχουργεῖτε κατὰ τὸν τρόπο ποῦ οἱ θυρωροὶ (Γ'. τάξης ξενοδοχείων) δ ι α ν ο ς ὀ ν τ α ι, πῶς γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ δὲν προσέχετε ;»

Τώρα ὅτι, φυσικά, θὰ μπορούσε νὰ μὲ ἀποστομώσει, ἀπαντώντας μου ὅτι: Τὰ παραπάνω πράγματ' αὐτά, εἶναι κάπως ἀνάλογα, μῆτε λόγος. (Ἐπὶ τέλους δὲν κάμνει κανεὶς τὸν μέγα κόπο μιᾶς μελέτης ὀλόκληρης γιὰ ν' ἀποδείξει ὅτι ἕνας ἄλλος...δὲν ἀξίζει τὸν κόπο. Δὲν θάξιζε —μῆτε τοῦτο τὸ πράγμα—..τὸν κόπο). Μὰ ἄς εἶναι. Ἄς

Σκαρίμπα εἰς κριτικὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ 5ον τευχὸς μας. Τὴν ἐν λόγω ἀπάντησιν τοῦ κ. Σκαρίμπα διεβιβάσαμεν καὶ εἰς τὸν κ. Λεωνίδα ν Ρήγαν ὅστις καὶ ἀνταπαντᾷ. Ἐπὶ τοῦ ἰδίου ζητήματος δὲν πρόκειται νὰ ἐπανέλθωμεν, θεωροῦντες αὐτὸ μὲ τὰς δημοσιευομένας ἀνωτέρω ἐπιστολάς λήξαν. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δηλοῦμεν ὅτι οὐδεμίαν ἀπάντησιν εἰς κριτικὰς θέλομεν δημοσιεύσει τοῦ λοιποῦ.

μὴ νομίσει ὁ κριτικός μου ὅτι ἔστω καὶ ποῦ φάνηκα σὰν νᾶ, πρὸς αὐτὸν ἀποτείνομαι, μὴ νομίσει λέω, ὅτι τοῦ κάμνω τέτοια τιμῆ. "Οχι. Παρὰ μόνον ὅτι ὅπως μέσον τῆς ἀγαπητῆς «Νέας Πνοῆς» μᾶς εἶπεν ὁ ἴδιος ὅτι «φοβᾶται μήπως πῆρε τὸ ὕφος τοῦ παλαιοῦ Εἰρηνοδίκη» ἔτσι κι' ἐγώ, μὲ τὸ ἴδιο δικαίωμα νᾶ λέω πότε-πότε τῆ γνώμη μου, εἶχα νᾶ πῶ ὅτι : "Οχι, δὲν τὸ πῆρε. Πάρεξ τὸ «ὕφος» πῆρε μᾶλλον τὸ «ὑ φ ! . . .» καὶ ὄχι τοῦ Εἰρηνοδίκη, παρὰ τοῦ ἀκολουθοῦντος συνήθως δικολάβου, περιοδεύοντα Εἰρηνοδικεῖα, ὅπου ὁ, ἔστω καὶ «παλαιὸς Εἰρηνοδίκης» του, ἔχει, πάρει—τώρα πρὸς χάρη του αὐτός—ἓνα ὕφος «δακρυόεν γελῶντος».